

— Не, не мога.

— Ти знаеш . . .

— Е . . . Зоро, Зоро . . . Уж музика, поезия . . . Кнут Хамсун, Чайковски . . . серенади, бели акации — а то кочина.

\* \* \*

Пред портата на Зорината кжца спре шейна, натрупана с денкове, пакети, сжнджчета, кутии, кошници покрити с дебела шарена черга.

Под нея се подаваше ухилено, очистено, огоено прасе. Отгоре сноп хризантеми. От шейната слезе Кременски в каскет и селска шуба, с яка от вжлча кожа.

— Снемай, Иване! само полека кутийте.

Взе хризантемите и влезе в двора.

На прага стоеха Зора и майката.

— Добжр ден, Зорке! ето ме най-сетне. Майката виде шейната, и се затече кжм него.

— Остави, мамо! нека Иван, каза нежно Кременски.

— Нищо, нащо . . . Вие идете в стаята, ние ще пренесем, промжрморй тжшата. И отиде не да помага, а да види, какво е донесжл младия богат зет — да не я забравил.

Внесоха кутийте и пакетите в Зорината стая. Тя се залови да ги отваря.

Вадеше, нареждаше, разглеждаше и забрави за годеника.

Той сне шубага, оправя дрехите, седна и запуши.

Е . . . сега трябва да се ходи в черквата, намесничество.

В двора, каридора се трупаха далечни роднини, познати, дошли да вкусат от чашата на чуждо щастие.

Влизаха, ржкуваха се, честитяваха, пипаха даровете, хвалеха й нещо шепнеха през зжби.

Гледаха момата, момжка, майката. Озжртаха се и изчезваха една след друга.

\* \* \*

Стая — ателие, до стените картини.

Ето — „Селско погребение“ — скромно, бедно изпращане на човека за другия свет.

Самата смжрт губи зловещото величие, изглежда мизерна като просекиня.

„Загубила парите“ — момйченце, сигур, пратено да купи нещо, загубва парите, Гледаш ужасеното лице и неволно виждаш зад гжрба му озверената господарка или мащиха.